

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. M.,** zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4133/DS/2015, JID: 154345/2015/KUUK/Zvo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2018, č. j. 15 A 14/2016 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4133/DS/2015, JID: 154345/2015/KUUK/Zvo (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 1. 6. 2015, č. j. ODSČ-90/21-N-2014 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byly jako nedůvodné zamítnuty námitky žalobce a potvrzen provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce dne 26. 1. 2016 u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný zcela ignoroval jím předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, neboť jestliže totožný správní orgán v jiné místní působnosti postupuje zcela odlišně, je tím narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti. Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání namítal nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvůle orgánu veřejné moci. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce. Taktéž konstatoval, že z každého rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, uvedené údaje by měly být čitelné, srozumitelné a přehledné, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud nejsou tyto podmínky splněny, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zjevné okolnosti daného přestupku.

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 29. 5. 2018, č. j. 15 A 14/2016 – 45 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že pečlivě prostudoval jeho odůvodnění a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, včetně odlišné rozhodovací praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, stejně jako zpochybnění způsobilosti pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče. Shrnul, že v případě námitek proti zaznamenání těchto bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně; co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. následně soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, či ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, z nichž výstižně citoval. Konstatoval, že se zabýval záznamy bodů, které byly žalobci v registru řidičů zaznamenány na základě napadených pokutových bloků, přičemž shledal, že údaje uvedené na všech pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení. Taktéž prostudoval příslušné pokutové bloky a naznal, že je v nich uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a taktéž údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován. Údaje obsažené na těchto blocích posoudil jako v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, pročež dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo ve

všech pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. K námitce žalobce, že argument o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, krajský soud uvedl, že s ohledem na platnou a účinnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily nezpůsobilým podkladem pro provedení záznamu. K výhradě žalobce proti tomu, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dává souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a správností takového rozhodnutí, odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16. Na námitku porušení zásady legitimního očekávání reagoval tak, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nemůže nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného týmž nebo jiným správním orgánem; správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní, čemuž žalovaný v projednávané věci dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Úvodem pouze rekapituluje některé závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, aniž by se vůči nim jakkoli vymezoval; dále uvádí, že *„v žalobě ze dne 19. 1. 2016 namítal a stále namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí“*, následně však pouze doslovně opisuje některé pasáže žaloby brojící proti napadenému správnímu rozhodnutí, aniž by však předkládal jakékoli nové argumenty či se vymezoval proti napadenému rozsudku a za nesprávné označoval právní posouzení v něm obsažené. Nad rámec žaloby pouze doplnil, že zásada legitimního očekávání zakazuje, aby při rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech správní orgány rozhodovaly rozdílně, neboť tím fakticky jde o naplnění zásady rovnosti účastníků před přestupkovým orgánem. Výjimky z této zásady jsou dle stěžovatele připuštěny, ovšem změny v rozhodovací praxi správních orgánů by měly být řádně odůvodněny, v čemž žalovaný pochybil, neboť jím předložená rozhodnutí zcela ignoroval. Navíc dle stěžovatele není pravdou, že by zásada legitimního očekávání měla zaručit rovnost při posuzování jeho případu s jiným případem, avšak se shodným obsahem. Podle přesvědčení stěžovatele postačí pouhá podobnost případů k tomu, aby správní orgán nerozhodoval rozdílně. Správní orgán je správní praxí vázán, pročež pokud má opačný názor, je tento třeba řádně odůvodnit, což správní orgán neučinil, a to ani v nejobecnější rovině. Za nemyslitelné též označil, aby krajský soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného; v tom spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou, přičemž odkázal na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s., jakkoli na samé hraně projednatelnosti.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ač se jednalo především o opakování žalobních námitek.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, jak uvedl již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), že „*řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkaní možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti*“. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, Nejvyšší správní soud připomenul, že „*je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)*“. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je „*žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze*

plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)". V projednávané věci je podaná kasační stížnost na samé hranici projednatelnosti, neboť jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37, „*formulace uvedené námitky se nadto v kasační stížnosti nachází na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí žádné argumenty, jimiž by se závěry městského soudu relevantně polemizoval. Pro výsledek kasačního řízení je tedy rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud je vznáší toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o takový případ jde i v nyní projednávané věci.*"

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že je nemyslitelné, aby krajský soud zcela převzal chybný názor žalovaného, přičemž v tomto postupu spatřoval kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu „*tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*". Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před správními orgány nebyl při zjišťování skutkového stavu věci nikterak porušen zákon, stejně tak správní orgány spolehlivě prokázaly skutkový stav, který má oporu ve spise. Prvostupňový správní orgán totiž vycházel při učinění oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 19. 11. 2014, č. j. ODSČ-90/B-2014, z následujících podkladů: Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13. 5. 2013, č. j. KRPU-107458/PŘ-2013-040806, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 23. 9. 2013, č. j. KRPU-216682/PŘ-2013-040306, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 18. 10. 2013, č. j. KRPU-239687/PŘ-2013-040007, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 31. 1. 2014, č. j. KRPU-25169/PŘ-2014-040306, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 14. 11. 2014, č. j. KRPU-256710/PŘ-2014-040306. Po podání námitek proti provedenému záznamu bodů žalobcem si prvostupňový správní orgán dále vyžádal příslušné kopie pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních, a to blok na pokutu ze dne 21. 9. 2013, série FD/2013, č. D 1043559, na částku 200 Kč; blok na pokutu ze dne 17. 10. 2013, série FD/2013, č. D 0989056, na částku 500 Kč; blok na pokutu ze dne 30. 1. 2014, série FC/2013, č. C 0955410, na částku 200 Kč; blok na pokutu ze dne 13. 11. 2014, série GE/2014, č. E 1936649, na částku 200 Kč. Žalobci přitom bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií jeho bodového hodnocení. Nejvyšší správní soud má za to, že na základě výše uvedených podkladů byl spolehlivě bez jakýchkoli důvodných pochybností zjištěn skutkový stav. Navíc brojil-li stěžovatel proti tomu, že krajský soud převzal chybný názor žalovaného, jedná se spíše o kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) či d) s. ř. s. Napadený rozsudek je však řádně odůvodněn; krajský soud rozhodně nekriticky nepřejímá pouze názory žalovaného, naopak se vyjadřuje ke všem žalobním námitkám stěžovatele, tyto náležitě vypořádává a přesvědčivě zdůvodňuje jím učiněné právní posouzení; nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů napadený rozsudek tedy netrpí. Pakliže chtěl stěžovatel dosáhnout i podrobného přezkoumání

krajským soudem učiněného posouzení právních otázek plynoucích z předmětných podkladů pro záznamy bodů do registru řidičů, měl v kasační stížnosti formulovat, proti čemu v napadeném rozsudku brojí, nikoliv pouze opakovat žalobní námitky, neboť výtka „převzetí chybného názoru“ je zcela vágní. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[11] Fakticky jedinou kasační námitku vznáší stěžovatel proti nesprávnému právnímu posouzení aplikace zásady legitimního očekávání na projednávaný případ, neboť žalovaný dle něj ani v nejobecnější rovině neodůvodnil, proč nerespektuje zavedenou správní praxi. Krajský soud při vypořádání této žalobní námitky velmi přiléhavě uvedl, že *„uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného týmž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní.* (...) *Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.“* Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, totiž že žalovaný se v napadeném rozsudku nikterak nevyjádřil k odvolací námitce uvádějící odkaz na předmětné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, je nepravdivé. Žalovaný, ač poněkud stručně, uvedl, že se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neztotožňuje, neboť tento nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž sám rozhodl v souladu s ní. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 – 57, v němž vypořádával argumentačně totožnou námitku formulovanou týmž advokátem ve skutkově obdobné věci, a od něhož nemá žádný důvod se ani v nyní projednávaném případě odchýlit, kde konstatoval, že *„správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. I kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitek proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak naznačuje stěžovatel, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného a tedy způsobilou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem, zde Krajského úřadu Jihočeského kraje. Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Dále pak, jak vyplývá z výše uvedeného, by stěžovatelem tvrzená praxe Krajského úřadu pro Moravskoslezský kraj byla v rozporu se zákonem, a tedy by se jí stěžovatel nemohl úspěšně dovolávat. Navíc však ze žalobcem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014* (jedná se o totéž rozhodnutí, které stěžovatel přiložil k odvolání a na

nějž odkazoval v žalobě i v nyní projednávaném případě), *nevyplývá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti. Na str. 3 uvedeného rozhodnutí totiž Krajský úřad Moravskoslezského kraje uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů „[p]řezkumná činnost ... směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení ... a jsou splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by naopak bylo v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad ... neřídil pravomocnými rozhodnutími resp. blokovými pokutami". Z tohoto citátu se jednoznačně podává, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve své praxi postupuje zcela v souladu se zákonem, jak jej vykládá judikatura Nejvyššího správního soudu, a jak byl též aplikován v nyní projednávané věci žalovaným."* Kasační námitka stěžovatele ohledně porušení jeho legitimního očekávání je proto rovněž nedůvodná.

[12] Přestože stěžovatel v kasační stížnosti neformuloval žádné další konkrétní námitky, jimiž by brojil proti posouzení v projednávané věci řešených právních otázek, odkazuje Nejvyšší správní soud dále na svou judikaturu k řešené problematice. V rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57, k hlediskům soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů konstatoval, že *„je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).* (...) *Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.* (...) *Stěžovatel taktéž v kasační stížnosti stejně jako v žalobě uplatnil přípustné námitky týkající se rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, když tvrdil, že popis skutku a jeho právní kvalifikace v nich nebyla uvedena dostatečně určitě a srozumitelně. Pokud by tyto námitky byly důvodné, skutečně by to vedlo ke stěžovatelovu úspěchu. Krajský soud se však na stranách 10 - 12 svého rozsudku s těmito námitkami velmi podrobně a přesvědčivě vypořádal, přičemž dospěl k závěru, že pokutové bloky jsou dostatečně konkrétní, určité a srozumitelné. Krajský soud s odkazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v případě rozhodnutí vydaných v blokovém řízení lze akceptovat i zkratkovité formulace, přičemž z posuzovaných rozhodnutí jasně vyplynulo, jakého skutku se stěžovatel dopustil a kterou svou zákonnou povinnost porušil. S tímto výkladem krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti žádným konkrétním způsobem nepolemizoval a pouze zopakoval to, co uvedl již v žalobě.* (...) *Lze jen stručně uvést, že použití zkrácených označení aplikovaných ustanovení zákona či zkratkovitých popisů skutků, jako je například „jízda na červenou" nebo „neužil BP", lze akceptovat, jsou-li dostatečně srozumitelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, a ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20)".* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaného pod č. 2145/2010 Sb. NSS, *„oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení*

pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů." V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.*" Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 - 33, konstatoval, že „*správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.*" K nárokům kladeným na pokutové bloky pak dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, platí, že „*s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP" nebo „pásy", jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.*"

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku závěrem uvedl, že „*záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů*". Nejvyšší správní soud se s tímto zcela ztotožňuje; dále konstatuje, že správní orgány i krajský soud při přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a konstantní judikaturou, řádně své závěry odůvodnily, pročež jsou i další tvrzení stěžovatele uvedená v kasační stížnosti, jež nikterak konkrétně nebrojila proti napadenému rozsudku, lichá.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu